

Februari

De geur van dood dreef over de groepjes journalisten die zich langs de afzetting van politielint ophielden en Cynthia voelde zich onpasselijk worden. Ze rilde en trok haar schouders op in haar wollen jas. Haar ogen tuurden de schutsluis af om te zien of er al vooruitgang geboekt werd, maar het viel moeilijk te ontdekken wat er precies gebeurde. Voorbij het blauw-witte lint sneden zoeklichten banen door het duister en gleden over de vette waterspiegel. De duikers kon ze niet zien. Wellicht waren ze onder water op zoek naar aanwijzingen: een verloren handtas of ontbrekende schoen. Pratend in zijn politie-radio liep een agent haar straal voorbij. Cynthia spitste de oren om het antwoord op te vangen, maar dat ging onder statisch geknetter begraven.

Naast haar schuifelde een verslaggever van Channel 5 rusteloos heen en weer. ‘Hoe lang duurt het nou helemaal om dat ene lijk uit het water te dreggen?’ gromde hij. ‘Ik moet zo meteen weer een liveverslag doen’ – hij draaide zijn horloge naar het schijnsel van het zoeklicht – ‘zestien minuten al en er valt geen reet te vertellen. Je ziet dat lijk zo drijven, dus waar wachten ze nog op?’

Cynthia trok de kraag van haar bloes over haar mond en ademde door de stof. Dat dempte de ziekelijk zoete geur, maar maakte ademhalen er niet makkelijker op. Ze haalde haar neus op en legde zich bij de stank neer.

‘Ik denk dat het komt doordat ze in die sluis zit. Ze zijn er nog niet

uit of ze 'm gaan openen zodat er een politieboot bij kan of dat ze 'm leeg laten lopen...'

Ze werd onderbroken door geschreeuw. Twee agenten snelden langs haar naar het water. Cynthia graaide in haar tas naar een notitieblok en klikte een pen open. De tv-journalisten waren plotseling een en al aandacht terwijl camera's heen en weer slingerend begonnen te snorren. Een van de zoeklichten werd opnieuw gericht en verlichtte de gebogen ruggen van de agenten die voorovergebukt over de rand van de betonnen sluisdeuren hingen.

Onder hen weerkaatste een flitslicht van een camera als een bliksem-schicht tegen de bakstenen muren, die omlaag naar het water leidden – wellicht het werk van een van de technisch rechercheurs. Er volgde meer geschreeuw, waarop een kluit agenten zich strak in formatie van de rand van de sluis naar een wit busje repte. Tussen hun heupen door zag Cynthia het felle oranje van een brancard. Ze zette zich schrap voor de aanblik van het lijk, maar dat was al in een lijkenzak verdwenen. Dit had een opluchting moeten zijn, maar om de een of andere reden voelde het nog beroerder. Alsof de dode vrouw simpelweg was uitgewist. Waar zou ze aan gedacht hebben toen ze aan haar laatste avond op aarde begonnen was? Een ladder in haar panty? Bonje met een collega? Een date met een vent? Al haar dromen, haar zorgen, haar hoop zonder waarschuwing aan flarden gereten.

Droefheid daalde als een sluier over haar neer. Met een felle beweging van haar hoofd schudde ze die van zich af. Het kwam door de vermoeidheid. Normaal gesproken behield ze altijd afstand. Dat was tenslotte een deel van haar werk. Over het algemeen genomen had ze geen problemen met de dood. Maar de ontredderde nabestaanden... dat was een heel ander verhaal. Dan liet haar professionele pantser het afweten. De bedroefdheid leek zich dwars door haar heen te boren en herinneringen op te rakelen die ze het liefst diep weggestopt hield: pillen die als hagel op de vloer kletterden, de hand van haar moeder die de hare fijnkneep terwijl een grenen kist in de verzwelgende aarde zakte. En het hete, vochtige katoen van haar Mr. Men-kussensloop op de avonden dat haar tranen zo lang vloeiden dat ze dacht dat ze erin zou verdrinken.

De agenten verdwenen achter het busje en ze ving het metalige ge-raas van deuren die dichtgeslagen werden op. Toen het busje optrok

stonden twee in zwart uniform gestoken agenten van de waterpolitie op de stoep met een technisch rechercheur in witte overall te praten. Cynthia boog zich over haar notitieblok om het tafereel met een paar steekwoorden vast te leggen. Toen ze weer opkeek stond de reporter van Channel 5 zichzelf in een spiegel op te nemen. ‘Staat het er allemaal op?’ vroeg hij zijn cameraman terwijl hij een lok haar in model streek. ‘Als we het materiaal nu naar het tv-station terugzenden, kunnen ze mijn commentaar er wel overheen monteren. En ik wil er nog geluid onder...’

Cynthia’s aandacht werd afgeleid en de rest van wat hij zei hoorde ze niet meer. Gevangen in het felle schijnsel stonden de drie rechercheurs op samenzweerderige toon op het wegdek tegen elkaar te fluisteren: een wit uniform geflankeerd door twee zwarte, net een kunstfoto. Terwijl ze toekeek bracht een van de agenten zijn hand achter zijn hoofd en bewoog zijn vingers heen en weer. De anderen knikten bedrukt en wisselden een veelzeggende blik. De blik van een gruwelijk besef dat langzaam doordringt.

Ze wachtte totdat de man in het wit zich van zijn metgezellen losmaakte, onder het politielint door dook en met gezwinde pas over een pad naar de rivier beende. Cynthia zette het op een lopen, haalde hem in en liep met hem op.

‘Hallo,’ zei ze. De technisch rechercheur keek haar tersluiks aan en ze schonk hem haar meest ontwapenende glimlach. Ze wist dat mannen haar aantrekkelijk vonden. Dit feit had Cynthia altijd verwonderd. Wanneer ze in de spiegel keek, zag ze alleen een enorme, irritante bos blonde krullen, die een met sproeten bezaaide huid omlijstte die nooit bruin wilde worden en rood aanliep wanneer ze in verlegenheid werd gebracht. Maar op de een of andere manier zagen mannen iets anders, iets wat hen tijdelijk deed vergeten dat ze met een op quotes azende journaliste van doen hadden. Soms lieten ze zich daardoor ongewild van alles ontvallen.

‘Dat wordt een latertje, lijkt me zo,’ ging ze verder, terwijl ze de technisch rechercheur vanuit haar ooghoek opnam. Hij was jonger dan ze verwacht had, ergens rond de dertig, net als zichzelf. ‘Daar heeft u uw handen aan vol. O, trouwens, ik ben Cynthia Wills. Van de *Sentinel*.’

Hij knikte zonder zich voor te stellen. ‘Ja, veel slaap zal ik vannacht niet krijgen.’

Ze belandden aan de rand van een kunstmatig haventje dat de sluis van de rivier scheidde. Zeilboten dommelden op de zwakke golflag, verlicht door het schijnsel van de lantaarns die her en der aan de water-rand stonden. Ze hoorde het geluid van krakende masten. Ergens in de duisternis boven de schepen krijste een meeuw. Ze sloeg haar armen om zich heen om de kou te verdrijven.

‘En wat denken jullie ervan?’ vroeg ze op amicale toon. ‘Hebben jullie al aanwijzingen?’

Hij glimlachte grimmig. ‘Geen commentaar.’

‘Kom op, zeg. Londens puikje van de zalm, uitgerukt op volle oorlogssterkte. Speurders die speuren. Rechercheurs die, eh... recherche-ren. Iemand van jullie moet toch op z’n minst een vermoeden hebben wat er met haar gebeurd is.’

Hij leek zich wat te ontspannen en lachte zachtjes. ‘Sorry. Mijn antwoord luidt nog steeds: geen commentaar.’

Ze besloot op haar intuïtie af te gaan. ‘En hoe zit het dan hiermee?’ vroeg ze, terwijl ze haar hand achter haar hoofd bracht en met wapperende vingers het gebaar nadeed dat ze eerder gezien had. ‘Dat is... behoorlijk zorgelijk, toch?’

Hij stond met een ruk stil, wendde zich naar haar toe en staaarde haar strak aan. ‘Wie heeft je daarover verteld?’ vroeg hij op dringende toon.

Opwinding maakte zich van haar meester. Zelfs na al die jaren was de eerste zweem van een primeur nog steeds in staat een stoot van adrenaline bij haar los te maken, haar zintuigen te scherpen en haar hart sneller te doen slaan. Alsof de waarheid een elektrische stroom was die door haar aderen vloeiende tot dat haar hele lichaam zinderde. Op verliefd worden na bestond er, wat haar betrof, geen beter gevoel.

Cynthia verborg haar opgewondenheid achter een onschuldige glimlach en zei: ‘Bronnen.’

‘Daar kunt u niet over schrijven,’ zei hij snel. Elk spoor van zijn eerdere jovialiteit was verdwenen. ‘Dat zou maar tot paniek leiden. En trouwens, wie weet is het stom toeval.’ Zijn volgende woorden prevelde hij binnensmonds en ze moest zich inspannen om ze op te vangen. ‘Laten we bidden dat het alsjeblieft gewoon toeval is.’ Toen liep hij bij haar vandaan, naar de politiebus die geparkeerd stond aan een smal weggetje, dat de haven als een hoefijzer omsloot.

Ze staaarde hem nog even na, haar opwinding inmiddels bedolven

onder een andere gemoedstoestand: een irritant jeukend gevoel van onrust, alsof er mieren over haar huid krioelden. Ze rende naar de bus en bereikte die juist voordat de rechercheur zijn sleuteltje in het slot stak.

‘Hé, wacht even,’ zei ze, enigszins buiten adem van het sprintje. ‘Voordat u gaat wilde ik nog even iets opgehelderd hebben. Ik begrijp niet zo goed wat u daarnet precies bedoelde. Wat kan ook stom toeval zijn?’

Maar de man in het wit schudde zijn hoofd, liet zich in de passagiersstoel zakken en trok het portier zonder een woord te zeggen met een knal dicht.

Tegen de tijd dat Cynthia het verhaal op papier had, liep het tegen vieren. Ze drukte op Verzenden, leunde achterover in haar bureaustoel, strekte haar armen boven haar hoofd uit en gaapte. Nu hoefde ze alleen nog maar op de dagploeg te wachten en te hopen dat er in de tussentijd niet ergens een vliegtuig neerstortte. Nog een paar uurtjes en ze was thuis, warm weggeborgen onder haar dekbed met de gordijnen dicht. Heerlijk languit gestrekt. De gedachte alleen al vervulde haar van hunkering. Ze legde haar kin op haar hand en sloot haar ogen. Jammer dat het niet gelukt was te achterhalen wat die agenten zo verontrust had. Maar uiteindelijk zou ze de waarheid wel ontdekken. Dat lukte haar altijd. Haar beste contact binnen de politie was morgen terug van vakantie. Hem kon ze ernaar vragen. Misschien dat hij er onofficieel iets over los kon laten. Misschien...

De gedachte vervloog terwijl haar geest zich van zijn ankerplaatsen van overdag losmaakte. Ze dreef weg op een warme, donkere stroming en liet alles achter zich: haar lichaam, de redactiekamer. De wereld. Toen gleed haar kin van haar hand en schoot ze de realiteit weer in. Ze schudde haar hoofd om de dromen te verdrijven. Meer koffie, dacht ze, terwijl ze uit haar stoel overeind kwam. Als ik nu geen koffie drink, val ik boven mijn toetsenbord in slaap.

Het koffiezetapparaat stond in de keuken, om de hoek van de L-vormige redactiekamer. Toen ze de stadsredactie verliet, betrad ze een betrekkelijke duisternis. De plafondverlichting was uitgeschakeld, wat de bureaus terugbracht tot vage, grijze contouren. Ze stonden in rijen dwars over het tapijt, tot aan de ramen aan de overzijde. Het uitzicht over de sluis van Camden was verdwenen. Het diepe duister buiten had

het raam in een spiegel veranderd, die Cynthia's evenbeeld in een fluïde waas weerkaatste. Op de sportredactie had iemand het kostenbesparende decreet de computers 's avonds uit te zetten in de wind geslagen. Een screensaver in de vorm van een vissenkomp verdreef een paar centimeter duisternis en liet een nietmachine en een stapel papieren in een blauw schijnsel baden. De stilte gonsde in haar oren.

Ze liep langs de bureaus bezaaid met de bewijzen van het leven van overdag: een vies koffiekopje, papierstapels, een lachende baby in een fotolijstje. Over een paar uur zouden vertrouwde gezichten zich door die papieren worstelen, uit die kopjes drinken en zich overgeven aan het gebruikelijke ochtendgemopper over het openbaar vervoer, het weer, het uitzetten van de te schrijven artikelen. Maar in de bevroren roerloosheid van vier uur 's ochtends waren het net voorwerpen uit een andere dimensie.

De keuken van de *Sentinel* was een simpel inbouwgeval met een gootsteen, een koelkastje en een filterkoffiezetapparaat. Het brouwsel dat in een halfvolle pot stond te pruttelen was al uren oud, maar ze schonk toch maar een beker in en leunde tegen de koelkast. Een gevoel van miselijkheid hield haar maag in een greep. Ze sloot haar ogen en de keuken leek als een enorme wieg te schommelen. Kon ze maar even liggen, een paar minuutjes maar. Vijf minuten op de bank in de hal, dat zou...

‘Hoi.’

Cynthia schrok op en morste koffie over de mouw van haar witte bloes. ‘Verdomme, Marcus, je moet mensen niet zo aan het schrikken maken.’

Hij reikte zwijgend langs haar naar een van de omgekeerde glazen boven op de koelkast. Ergernis be kroop haar. Waarom moest ze deze ellendige dienst nu uitgerekend met hem uitzitten? Waarom niet met iemand die haar kon helpen de tijd te verdrijven met genoeglijk gemopper en geklets? Maar nee. Zij zat de hele week met Marcus opgescheept. Stille Marcus met zijn witblonde wimpers. Niks samen lachen. Ze probeerde niet naar de donkere wallen onder zijn ogen te staren. Aanvankelijk had ze gedacht dat het vermoeidheid was, maar in de vijf maanden sinds Marcus bij de *Sentinel* was gekomen had ze hem nooit zonder gezien.

Ze zocht naar iets om te zeggen terwijl hij een glas water inschonk. ‘Wat vind jij van die nieuwe indeling van de ploegendiensten?’ vroeg ze.

‘Ik moet zeggen dat deze nacht me echt zwaar valt. En ik ben bepaald niet overtuigd door de argumenten voor een extra nachtkrant. Drie edities per dag lijkt me wat veel van het goede. Zou het de lezers echt wat kunnen schelen wat er om vijf uur ’s ochtends gebeurt?’

Marcus haalde zijn schouders op. Er volgde een lange stilte. Cynthia trok een paar velletjes uit de handdoekdispenser en wreef ermee over de koffievlek op haar mouw. Tevergeefs. Die bloes was voor altijd verpest. Toen ze weer opkeek stond Marcus met zijn rug naar haar toe. Ze zag hem in zijn broekzak graaien, waarna hij een hand naar zijn gezicht bracht. Toen hij zich weer omdraaide bracht hij het glas naar zijn lippen. Hij goot het vocht in één teug naar binnen.

Ze schraapte haar keel. ‘Heb je al gehoord dat Charles weggaat? Dat betekent dat de functie van hoofdverslaggever vrijkomt. Al zal het wel weer de gebruikelijke eeuwigheid duren voordat ze beslissen wie van ons die promotie krijgt.’ Ze klonk zo neutraal mogelijk om niets prijs te geven van de aanzwellende hoop die ze heimelijk koesterde. Cynthia was al zeven jaar bezig zich een weg te banen naar de positie van hoofdverslaggever. Afgezien van Charles had niemand op de redactie de *Sentinel* zoveel primeurs en prijzen bezorgd als zij. Ze aasde op deze promotie. Hunkerde naar de functie met een begeerte die aan wanhoop grensde.

Ze wachtte tot Marcus antwoord gaf en haar misschien zelfs zou vragen of ze van plan was te solliciteren. Maar die staarde alleen maar onbewogen in zijn lege glas. Cynthia schuifelde ongemakkelijk van haar ene voet op de andere. Bij stiltes voelde ze zich nooit op haar gemak. ‘Je bent vast afgepeigerd,’ zei ze, enkel om de lucht met wat woorden te vullen. ‘Ik ook.’

Toen gaapte ze. Marcus’ ogen zoomden in op haar mond. En plotse-ling vertrok zijn gezicht. De grijze ogen versmalden tot spleetjes, een lip trok op en legde een rij tanden bloot. Een blik vol... vol wat? Nog net geen woede, maar iets wat daar dicht bij in de buurt kwam. Ze zocht naar het woord, maar dat buitelde tot gek makens toe pal onder het oppervlak van haar bewustzijn, net een vis die telkens in de diepte wegduikt wanneer je ernaar greep. Toen was het moment voorbij en waren Marcus’ gelaatstrekken weer even onbewogen als altijd.

‘We kunnen maar beter teruggaan,’ zei hij.

‘Mij best.’

Hij spoelde het lege glas om en zette het terug op de koelkast. Ze pro-

beerde met hem op te lopen terwijl ze naar de stadsredactie terugkeerden, maar hij versnelde zijn pas en vergrootte de afstand tussen hen.

Zeven spelletjes patience later keek Cynthia op en zag dat de ochtend was aangebroken. Tegen een bleekgrijs decor gloeiden linten roze wolk op.

‘Zou tijd worden ook,’ verzuchtte ze.

Het was 07.39 uur. Over eenentwintig minuten was ze vrij, dan slofte ze door de straten van de stad terwijl de dagmensen, fris en uitgerust en met hun tas in de hand, in een waas langssnelden. Dan was ze onderweg naar huis voor een zalige hereniging met haar kussen. Ze liet zich voorover op haar bureau zakken, haar hoofd rustend op haar arm. Haar ogen dicht.

Ze begon onmiddellijk te dromen. Ze droomde dat haar vader weer leefde, dat hij naast haar over het strand van Bournemouth holde. De zon overgoot het tafereel met kleur, liet alles sprankelen.

‘Wie het laatst bij de pier is moet de ijsjes kopen,’ riep hij met een lach in zijn stem. En Cynthia’s zevenjarige beentjes joegen langs de kustlijn, al wist ze in haar hart dat hij haar zou laten winnen. Omdat hij haar papa was, en zij zijn kleine...

‘Cynthia?’

Sandra Hobbs schudde haar bij haar schouder en keek haar bevreemd aan. Cynthia knipperde met haar ogen, bewoog haar hoofd heen en weer en ervoer de pijn van het verlies terwijl ze de wereld der wakkeren werd in getrokken. De redactiekamer, plotseling vol leven en geluid, nam rondom haar vaste vorm aan. Verslaggevers verdrongen elkaar rond de waterkoeler. Jassen hingen als gordijnen over rugleuningen. Ochtendkranten ritselden. Rechts van haar klaagde de schrijfster van *Kletsen met Camilla* luidkeels over een uitroepteken dat in haar column was tussen-gevoegd. Cynthia wreef met de rug van haar hand in haar ogen.

‘Eh, sorry, ik ben zeker weggedoezeld. Hoe laat is het?’

‘Hoogste tijd om ervandoor te gaan,’ zei Sandra, terwijl ze in de stoel naast haar plaatsnam. ‘De hulptroepen zijn gearriveerd.’

Versuft stelde Cynthia de wereld met knipperende ogen scherp. De stad vloeide door de ramen naar binnen; fris, scherp afgetekend en onmogelijk helder. Flarden conversatie dwarrelden voorbij als bladeren in een stevige bries.

‘Je weet toch hoe ik over uitroeptekens denk. Dan klink ik gelijk zo... gossie-mieters. Het is...’

‘Ga je nog naar dat feest van Matt? Die jongens van sport zijn smeerpappen, maar zeg nou zelf, ze zien er wel behoorlijk appetijtelijk uit. Misschien dat ik...’

‘Dat verhaal van mij over die staking hebben ze onder aan pagina zeven weggestopt. En daar doe je dan je best voor. Ik zal ze eens flink...’

Dagmensen die haar bedwelmde met hun energie. Ze schoot in haar jas en kwam onvast overeind uit haar stoel. Pas toen ze bij de lift aankwam viel haar oog op Marcus, nog steeds druk in de weer achter zijn bureau. Met een ping ging de lift open en braakte een tweetal financiële verslaggevers in identieke Burberry-regenjassen uit. Ze weifelde. De twee slomo's van de economieredactie passeerden haar, druk in gesprek over huizenprijzen. Cynthia ging de lift in en wachtte even, turend, haar vinger op de knop die de deuren openhield.

Marcus haalde de hoorn van de haak en draaide een nummer, een gloednieuw opschrijfboekje naast zijn elleboog. Net toen hij begon te praten, stierven de geluiden in de redactiekamer weg en ze ving zijn woorden op: ‘Hoogste tijd dat u die cijfers vrijgeeft.’ Toen rolde er een golf van geruis door het lokaal, waarin de rest van zijn woorden verloren ging. De hoorn keerde terug op de haak. Marcus keerde zich naar zijn beeldscherm. De nachtdienst zat erop, zijn laatste stuk was opgeslagen. Wat deed hij hier nog? Misschien moest ze hem dat eens vragen. Uitvissen waar hij mee bezig was, en of hij...

‘Ga je naar beneden?’

Ze schrok op, draaide zich om en zag Matt van de sportredactie achter haar in de lift. Hij wierp een veelzeggende blik op haar vinger, die nog steeds aan het knopje gekleefd zat.

‘O, hoi,’ zei ze, enigszins wankel op haar benen terwijl er een golf van uitputting over haar heen klotste. Wat maakte het uit waar Marcus zich mee bezighield? De lange nacht was eindelijk voorbij en het was tijd om naar huis, naar bed, te gaan. Dat was het enige wat telde. ‘Ja,’ zei ze, en ze glimlachte naar Matt terwijl ze haar vinger naar de knop ‘begane grond’ verplaatste. ‘Ik ga naar beneden.’ Toen gleden de deuren dicht en was Marcus verdwenen.

Het was veertien uur later toen ze opnieuw aan hem dacht.